

Paraula de Déu

1. LA FE DELS ANTICS... i la nostra? (He 11)

«Creure és posseir anticipadament allò que esperam, és conèixer realitats que no veim. Els antics han merescut per la fe el testimoni de l'Esriptura.

Gràcies a la fe, comprenem que tot l'univers va ser creat per la paraula de Déu i que, per tant, allò que veim no prové de simples aparences.

Gràcies a la fe, Abel va oferir a Déu un sacrifici millor que el de Caín. Per aquesta fe, Abel va rebre el testimoni que era just, ja que Déu va acceptar els dons que li oferia. Ell va morir però la seva fe encara parla.

Gràcies a la fe, Henoc va ser enduit de la terra sense passar per la mort, i ningú no el va trobar perquè Déu se l'havia enduit. Abans que se l'endugués, l'Esriptura dóna testimoni que era agradable a Déu. Ara bé, sense la fe és impossible de ser-li agradable, perquè el qui s'acosta a Déu ha de creure que existeix i que recompensa els qui el cerquen.

Gràcies a la fe, Noè, advertit per l'oracle diví d'allò que encara no veia, pres d'un sant temor, va construir l'arca per salvar la seva família. Així va condemnar el món i va heretar la justícia pròpia dels qui creuen.

Gràcies a la fe, Abraham, cridat per Déu, va obeir i se n'anà cap el país que havia de rebre en herència. Abraham sortí sense saber on anava. Gràcies a la fe, va residir com estranger a la terra promesa, vivint en tendes amb Issac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. Es que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com arquitecte i constructor.

Gràcies a la fe, també Sara, que era estèril, va obtenir la capacitat de fundar un llinatge, tot i que li havia passat l'edat; es que va posar la confiança en el qui havia fet la promesa. Per això, d'un sol home, Abraham, que ja era a les portes de la mort, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans d'arena de la vora de la mar. [...]

Per què continuar? Em mancaria temps per parlar-vos de detall de Gedeó, de Brac, de Samsó, de Jeftè, de David, de Samuel i dels profetes. Aquests, per la fe, sotmeteren regnes, administraren justícia, veieren que es complien les promeses, clogueren boques de lleons, apagaren focs poderosos, s'escaparen de l'espasa, es posaren bons després de malalties, foren valents en el combat, feren fugir exèrcits enemics. Hi hagué dones que recobraren ressuscitats els morts de cada seva [...]

Tots aquests han merescut per la seva fe el testimoni de l'Esriptura, però no van obtenir el que Déu havia promès, perquè ell, que en tenia preparada una sort millor, no volia que arribessin a la plenitud sens nosaltres» (He 11,31-35.39-40)

2. LA CONSTÀNCIA NECESSÀRIA, la sense defallir en la prova (He 12)

«Així, doncs, també nosaltres, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, traguem-nos tot impediment, i el pecat que tan fàcilment ens subjecta, i posem-nos a córrer sense defallir, en la prova que ens té proposada. Tinguem a mirada fixa en Jesús, el qui ens ha de guiar pel camí de la fe i el qui la porta a la plenitud. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada, va suportar el suplici de la creu, sense fer cas de la

vergonya que havia de passar, i estar assegut a la dreta del trono de Déu. Ten present aquell qui va suportar un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatre, cansats i sense forces [...]

Els nostres pares terrenals ens corregien, i no per això deixàvem de respectar-los. Molt més, doncs, ens hem de sotmetre al Pare que ens dóna l'esperit perquè visquem. Ells ens corregien per poc temps i com els semblava bé; Déu, en canvi, ens corregeix mirant el que ens convé per fer-nos participar de la seva santedat. La correcció, de moment, no sembla que porti alegria, sinó tristesa; però, més tard, els qui han passat per aquest entrenament en cullen el fruit pacífic d'una vida justa. Per això, *enfortiu les mans que defalleixen i els genolls vacil·lants, i aplanau la ruta per on passen els vostres peus*. Així, el qui va coix no hi prendrà mal i, més aviat, es posarà bo» (He 12, 1-3.9-13).

Reflexions indicatives per a la pregària

1. En el cor de la Quaresma, camí cap a la Pasqua i en les circumstàncies adverses que vivim, ¿què ens està aportant la fe, a mi i també a les altres persones, de les que rebem un bon testimoni cristià?
2. ¿Què hi puc afegir d'experiència personal i des de la comunitat a la qual serveix pastoralment a la frase tan repetida de *Gràcies a la fe...* de la carta als Hebreus i que en aquests moments puc trobar resposta en la Paraula de Déu?
3. Posant-nos a l'escolta del Senyor i la mirada fixa en ell, segur que alguna cosa ens vol dir en aquesta situació de pandèmia global. ¿Què em diu personalment? ¿Què ens diu a tots com a comunitat cristiana i com a societat? ¿Què ens demana que revisem, repensem o potenciem?
4. ¿Què fer per a *deixar-nos enfortir les mans que defalleixen i els genolls vacil·lants*? ¿A qui ens podem dirigir i ho necessita: de paraula, per telèfon, per internet...? Facem de pastors que estimen el ramat i vetlen per ell!
5. Temps de Quaresma, temps de conversió... ¿Què em propos personalment per a viure amb serenor el dia a dia, què fer per als altres i, amb els elements de previsió de que disposam, els dies de la setmana santa i Pasqua?

«Llavors els apòstols digueren al Senyor: *Augmenta'ns la fe. Ell va respondre: Només que tinguéssiu fe com un gra de mostassa, diríeu a aquesta morera: “Arrenca't de soca-rel i planta't al mig del mar , i us obeiria”»*

També ho cantam:

Victòria és la nostra fe, la fe d'un poble de batiats!

Com Església particular de Mallorca, diaques, preveres i bisbe, units a tot el Poble de Déu que peregrina a la nostra illa, pregam amb el sant Pare, el papa Francesc, demanant a Santa Maria, la Mare de Jesús, que, en aquests moments de pandèmia i de prova, ens protegesqui i sigui el nostre refugi ara i sempre:

*Oh Maria,
Vós resplendiu sempre en el nostre camí
com a signe de salvació i d'esperança.*

*Nosaltres ens encomanam a Vós, Salut dels Malalts,
que en la Creu vàreu ser associada al dolor de Jesús mantenint ferma la vostra fe*

*Vós, salvació del poble, sabeu de què tenim necessitat,
i estam segurs que proveireu a fi que, com a Canà de Galilea,
pugui tornar la joia i la festa després d'aquest moment de prova.*

*Ajudau-nos, Mare del Diví Amor,
a configurar-nos a la voluntat del Pare i a fer el que ens digui Jesús,
que ha pres damunt seu els nostres sofriments i s'ha carregat els nostres dolors
per portar-nos, a través de la Creu, al goig de la Resurrecció*

*Sota la vostra protecció, ens refugiam, oh Santa Mare de Déu.
No desoïu les nostres súpliques, ara que som provats,
i deslliurau-nos de tot perill, oh Verge gloriosa i beneïda. Amén.*

Amb tot el meu afecte i benedicció

+ Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe de Mallorca